

#ISTEN NAGYLELKŰSÉGE

Segítő nővéri konstitúciónk egyik gyakran emlegetett mondata, hogy „Nincs más biztonságunk, mint Isten nagylelkűsége.” Ha egy mozdulattal, gesztussal kéne kifejezni a nagylelkűséget, mi lenne az? Mindenképp valami nyitottság, valami tágasság van benne, valami meglepő. Az Úr Jézus a nagyhéten nem menekül, nem bújik el – EGÉSZEN ÖNMAGÁT ADJA, A LÉNYE ESZENCIÁJÁT.

De mi a biztonságos az ő példájában? Hogy lesz az Ő élete, az Isteni logika biztonságforrás? A többség Jézustól a csodatevő nagylelkűséget várna, a hatalomra törő uralkodó nagylelkűségét. S ha már Jézus viselkedése botránkoztató is, de a tanítványok, a hívők várják, hogy akkor majd az Atya közbelép, nagylelkűen megkíméli fiát.

Ez emberi ésszel nehezen fogható fel – a bennünk levő Péter, Júdás ellenkezik, menekül, kézbe akarja venni az irányítást. Micsoda isteni logika: az utolsó pillanatig kapcsolatban lenni a Szeretettel, hogy nem a fájdalomé, a szégyené, a félelemé az utolsó szó.

Számomra Jézus melyik gesztusa beszél leginkább az Isten nagylelkűségéről?

Juan Arias versét már adventben is hoztuk nektek, de talán kellőképpen hosszú ez a vers ahhoz, hogy új nézőpontra leljünk benne.

Az én Istenem nem egy kemény, távolságtartó,
érzéketlen, sztoikus, szenttelen isten.
Az én Istenem törékeny.
Az én fajomból való,
én pedig az övéből.
Ő ember, én pedig szinte Isten.
Hogy megízlelhessem az istenséget
ő megszerette az én porléteimet.
Az én Istenemet a szeretet tette törékennyé.
Az én Istenem ismerte az emberi örömet,
a barátságot, a föld és a földi dolgok örömét.
Az én Istenem éhezett, álmódott és elfáradt.
Az én Istenem érzékeny volt.
Az én Istenem feldühödött, szenvedélyes volt.

És szelíd, mint egy kisgyerek.
Az én Istenem rettegett a haláltól.
Az én Istenem anyai mellből táplálkozott,
érezte és magába szívta a női gyengédséget.
Sosem szerette a fájdalmat, sosem állt a betegség
pártján.
Ezért gyógyította a betegeket.
Az én Istenem szenvedett a hontalanságtól.
Üldözték és éljenezték.
Minden emberit szeretett az én Istenem:
a tárgyakat és az embereket;
a kenyeret és az asszonyokat;
a jókat és a bűnösöket.
Az én Istenem korának gyermeke volt.

Úgy öltözött, mint mások,
 földjei nyelvjárásában beszélt,
 kétkezi munkából élt,
 prófétákhoz hasonlóan kiáltott.
 Az én Istenem gyengéd volt a gyengékkel és
 szigorú az önteltekkel.
 Fiatalon halt meg – őszintesége miatt.
 Megölték, mert szemükbe mondta az igazságot.
 Az én Istenem viszont gyűlölet nélkül halt meg.
 Mentegetve halt meg, és nemcsak megbocsátva.
 Az én Istenem törékeny.
 Az én Istenem szakított a „fogat fogért” ősi
 elvével,
 a kicsinyes bosszú törvényével,
 hogy bevezesse egy teljesen új szeretet
 és hallatlan erő korszakát.
 Az én Istenem leköpve, földbe döngölve,
 elárulva és magára hagyva, meg nem értve
 sem szűnt meg szeretni.
 Ezért az én Istenem győzelmet aratott a halálon.
 S mint egy friss gyümölcs jelent meg kezében: a
 feltámadás.
 Ezért támadtunk fel mindnyájan: emberek és a
 dolgok.
 Sokaknak nehéz az én törékeny Istenem,
 az én Istenem, aki sír, az én Istenem, aki nem
 védekezik.
 Nehéz az én Istenem, aki megéli az Istentől való
 elhagyatottságot.
 Az én Istenem, akinek meg kell halnia, hogy
 győzhessen.
 Az én Istenem, aki egy rablót és gonosztevőt tesz
 egyháza első kanonizált szentjévé.
 Az én fiatal Istenem, aki azért hal meg, mert
 politikai felforgatónak tartják.
 Az én Istenem, pap és próféta,
 aki a történelem összes vallásüldözéseinek
 első szegyeneként szenved el a halált.
 Nehéz az én Istenem, törékeny, élet barátja,
 Az én Istenem, aki mindenféle kísértés
 mardosását elszenvedte,
 Az én Istenem, aki vért verítékezett Atyja
 akaratának elfogadásakor.

Nehéz ez az Isten, ez az én törékeny Istenem
 azoknak,
 akik azt hiszik, csak úgy győzhetnek, ha
 legyőznek másokat,
 akik azt hiszik, csak úgy védhetik meg magukat,
 ha megölnék másokat,
 akik azt hiszik, az üdvösség erőfeszítés
 függvénye és nem ajándék,
 akiknek az, ami emberi, bűnös,
 akik azt hiszik, hogy a szent sztoikust jelent,
 Krisztus pedig angyal.
 Az én törékeny Istenem nehéz azoknak,
 akik továbbra is egy olyan istenről álmodoznak,
 aki nem hasonlít az emberekhez.
 Sokaknak nehéz az én törékeny Istenem,
 az én Istenem, aki sír, az én Istenem, aki nem
 védekezik.
 Nehéz az én Istenem, aki megéli az Istentől való
 elhagyatottságot.
 Az én Istenem, akinek meg kell halnia, hogy
 győzhessen.
 Az én Istenem, aki egy rablót és gonosztevőt tesz
 egyháza első kanonizált szentjévé.
 Nehéz az én Istenem, törékeny, élet barátja,
 Az én Istenem, aki mindenféle kísértés
 mardosását elszenvedte,
 Az én Istenem, aki vért verítékezett Atyja
 akaratának elfogadásakor.
 Nehéz ez az Isten, ez az én törékeny Istenem
 azoknak,
 akik azt hiszik, csak úgy győzhetnek, ha
 legyőznek másokat,
 akik azt hiszik, csak úgy védhetik meg magukat,
 ha megölnék másokat,
 akik azt hiszik, az üdvösség erőfeszítés
 függvénye és nem ajándék,
 akiknek az, ami emberi, bűnös,
 akik azt hiszik, hogy a szent sztoikust jelent,
 Krisztus pedig angyal.
 Az én törékeny Istenem nehéz azoknak,
 akik továbbra is egy olyan istenről álmodoznak,
 aki nem hasonlít az emberekhez.